

да видя отново Радулъ, да чуя гласа му, който ме буди нощемъ, да видя чернитѣ му очи, тъй горещи и предани, да склоня чело до върната му гръдь . . .

Но можеше ли Мария да каже това? Защо да хвърля въ смутъ честното рицарско сърдце на Анри, когото рементѣ бѣха нарекли „втори Аресъ“, тъй благороденъ и смѣлъ се бѣ сторилъ дори на враговетѣ си. Биваше ли да иска отъ него да пожертвува интереситѣ на държавата си отъ любовъ къмъ младата съпруга?

Не. Не можеше. Никога. И лъжата щѣше да остане за винаги между тѣхъ . . .

Той продължаваше да я гледа съ усмихнати очи. Следъ това бърза сѣнка падна връвъ сребристия му взоръ.

— Азъ знамъ, че Вие дойдохте при менъ като залогъ за миръ и приятелство. Азъ не бѣхъ сторилъ нищо, за да Ви спечеля. За Васъ азъ бѣхъ само избрания и наложенъ отъ чужди люде съпругъ. И при това толкова по-старъ. Вдовецъ . . . Врагъ на баща Ви . . . Разбирамъ Ви добре, Мария. Но не бихъ ли могълъ да заслужи съ нѣщо поне малко отъ Вашата обичъ? Затова пакъ ви питамъ — съ какво? Кажете.

Тя потрепера. Изведнѣжъ той я пусна. Веднага почувствува непреодолимото отвращение, което тя изпитваше къмъ него. Преправата помежду имъ бѣ неразрушима.

На вратата се похлопа три пѣти.

Маршалъ Вилхардуенъ извика:

— Пратеницитѣ на венгерския кралъ пристигнаха, монсеньоръ!

Анри се поклони, сочейки пѣтя къмъ вратата.

— Време е да слизаме, мадамъ.

Когато минаваха презъ императорскитѣ триклиниуми, той внезапно измѣни пѣтя си, кимна на жена си:

— Ще пресѣчемъ презъ синия кубикулумъ. Подушвамъ, че става нѣщо противъ волята ми. Твърде много губятъ времето си тамъ моитѣ върни рицари.

Той внезапно отвори вратата. Петима души скочиха като ужилени. Застанаха вцепенени отъ страхъ.